

ΚΑΡΣΤΕΝ
ΧΕΝ

Η Χρυσή ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2026

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Carsten Henn, *Die Goldene Schreibmaschine*,
Verlag Friedrich Oetinger, 2024

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρία Μαντή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Γιώργος Γιαννούσης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Γιώτα Μπόμπου
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4823-1
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84823
Κ.Ε.Π. 6354 Κ.Π. 23336

© 2024, Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg, Germany
© 2024, Carsten Henn (για το κείμενο)
© 2024, Tobias Goldschalt (για την εικονογράφηση του εξωφύλλου)
© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΚΑΡΣΤΕΝ ΧΕΝ

Η *Χρυσή*
ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Μετάφραση: Μαρία Μαντή

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

*Για τον Φρέντερικ και τη Σαρλότε –
τους μεγαλύτερους δασκάλους μου*

*Ο κόσμος μας είναι υφασμένος
από ιστορίες, σκέψεις, ιδέες.
Είναι πιο ανθεκτικές, πιο αιχμηρές
απ' όλα τα μέταλλα, από κάθε ξύλο και κάθε πέτρα.
Αν ελέγχεις τις λέξεις, ελέγχεις τον κόσμο.
Όμως ελέγχεις και τον εαυτό σου;*

Όριχ φον Γκούτενμπεργκ

Δεν υπάρχουν δύο ίδια ουράνια τόξα. Λόγω της διάθλασης του φωτός, καθένας μας βλέπει άλλη εικόνα, όσο κοντά κι αν στέκονται δυο άνθρωποι. Κάθε ουράνιο τόξο υπάρχει για μόνο έναν άνθρωπο σ' αυτόν τον κόσμο, καθένα είναι μοναδικό.

Η Έμιλι κοιτούσε έξω απ' το παράθυρο της αίθουσας Α3 του σχολείου Γιοχάνες-Γκούτενμπεργκ ψάχνοντας στον ουρανό ένα ουράνιο τόξο που να στέκει εκεί μόνο γι' αυτήν. Με την άκρη του δαχτύλου της χάραξε ένα τόξο πάνω στο κρύο τζάμι, σαν να μπορούσε έτσι να το καλέσει.

Όμως το σύμπαν σήμερα δεν είχε τίποτα για κείνη.

Έτσι κι αλλιώς, ήταν ένα παράξενο σύμπαν. Από τη μια, ήταν τσιγκούνικο σε ό,τι αφορούσε τις ευτυχείς συμπτώσεις – όπως, ας πούμε, το να κερδίσεις τον πρώτο λαχνό ή να πάρεις άριστα στο μάθημα της Γυμναστικής. Από την άλλη, ήταν απίστευτα γενναιόδωρο με τους ελάχιστους ευφυείς.

Η Έμιλι πίστευε πως δεν ήταν ανάγκη να υπάρχουν τόσο πολλοί από δαύτους στο δικό της σχολείο.

Η καλύτερη στρατηγική ήταν να μην μπαίνει στο οπτικό τους πεδίο. Να περνά απαρατήρητη, να χάνεται στο φόντο.

Δυστυχώς, όμως, η Έμιλι είχε μια συνήθεια που δεν της το επέτρεπε.

Λίγο προτού αρχίσει κάθε μάθημα, τακτοποιούσε όσα έπρεπε να έχει πάνω στο θρανίο της. Έβγαζε από την τσάντα τα καινούρια βιβλία, τα αντίστοιχα τετράδια, στοίχιζε στυλό και μολύβια από το μεγαλύτερο στο μικρότερο, τοποθετούσε την κασετίνα της ευθυγραμμισμένη με τις άκρες του θρανίου, ακριβώς πέντε εκατοστά μακριά τους. Έβαζε ξύστρα και γόμα στις ίδιες πάντα θέσεις, κάτω από την κασετίνα.

Δεν το έκανε επειδή της άρεσε. Το έκανε επειδή έτσι της φαινόταν σωστό. Ήξερε πως ήταν σαν να είχε ζωγραφίσει στο μέτωπό της έναν κόκκινο στόχο. Κοροϊδίες, πειράγματα και καμιά φορά και χάρτινες μπαλίτσες την πετύχαιναν με ενοχλητική κανονικότητα. Όμως χρειαζόταν αυτή την τάξη. Γιατί η ζωή της εδώ και χρόνια ήταν ακατάστατη. Είχαν μετακομίσει επτά φορές επειδή η μητέρα ή ο πατέρας της έβρισκαν κάθε φορά καινούρια δουλειά. Εδώ κι έναν χρόνο ζούσε ξανά με τους παππούδες της, στο μόνο σπίτι που είχε νιώσει ποτέ πραγματικά σαν σπίτι.

Ξανακοίταξε έξω απ' το παράθυρο. Ακόμη κανένα ουράνιο τόξο. Οι γονείς της στο Ντουμπάι μπορεί να έβλεπαν ένα αυτή τη στιγμή. Αν και τα ουράνια τόξα στις ερήμους ήταν πιο σπάνια κι από τις οάσεις.

«Συγγνώμη που σε ενοχλώ, Έμιλι. Μάλλον βρίσκεις

το θέαμα απ' το παράθυρο πιο ενδιαφέρον από το μάθημά μου. Υποθέτω πως είσαι τόσο έξυπνη, που βαριέσαι τις εξηγήσεις μου».

«Όχι, απλώς ήμουν...»

Ο δρ Γκίντερ Ντρέσκαου δεν την άφησε να ολοκληρώσει. Τον είχε και στα Μαθηματικά και στην Ιστορία. Το σύμπαν σε αυτή την περίπτωση δεν της είχε φερθεί καθόλου καλά.

«Αφού λοιπόν είσαι τόσο έξυπνη, έλα στον πίνακα».

Της χαμογέλασε. Ο δρ Ντρέσκαου ήξερε να χαμογελάει καλά, φαινόταν απόλυτα αληθινό το χαμόγελό του. Ήταν, όμως, σαν να σ' έφτυνε στο πρόσωπο.

«Μα δεν είπα ποτέ ότι είμαι έξυπνη!»

«Άρα είσαι χαζή;» Το χαμόγελό του πλάτυνε κι άλλο. «Η αυτογνωσία είναι το πρώτο βήμα για τη βελτίωση! Αφού, λοιπόν, είσαι χαζή, έχεις κάθε λόγο να έρθεις στον πίνακα. Έλα, έλα!»

Η Έμιλι σηκώθηκε, έσπρωξε την καρέκλα της τακτικά πίσω στο θρανίο και πήγε στον πίνακα. Τον κοίταξε ερωτηματικά. Πόσο θα την ταπεινώνει;

«Τι να λύσω;»

«Τι... θα έχεις την τύχη να λύσεις θα ήταν το σωστό. Έχετε την τύχη να πηγαίνετε σχολείο. Αυτό είναι μεγάλο προνόμιο! Παιδιά σε άλλες χώρες σάς ζηλεύουν».

Η τάξη άρχισε να ψιθυρίζει. Η Έμιλι νόμιζε πως άκουσε και γέλια.

«Τι να υπολογίσω;»

«Βρες τις τιμές του x και του y για τις οποίες μηδενίζεται η ακόλουθη συνάρτηση: $y = -2x + 3$ ».

Έγραψε στον πίνακα, πιέζοντας δυνατά την κιμωλία.
Τακ. Τακ. Χραπ.

«Μα αυτό δεν το έχουμε κάνει ακόμη, είναι στο κεφάλαιο οκτώ!»

«Α, έχεις άποψη και για τη διδακτέα ύλη; Δηλαδή, είσαι και δασκάλα τώρα;»

«Όχι...»

«Όχι! Ακριβώς! Αυτό που σε ρώτησα είναι μια απλή ερώτηση γενικής γνώσης. Οι γονείς σου δε σου έμαθαν τίποτα;»

«Μα κανείς εδώ μέσα δεν μπορεί...»

«Μην αλλάζεις θέμα!» Η φωνή του Ντρέσκαου έγινε κοφτερή σαν παγοκόφτης. «Δεν έχει σημασία τι ξέρουν οι άλλοι. Το θέμα εδώ είσαι εσύ».

Στις επίσημες σχολικές εκδηλώσεις παρουσιαζόταν αλλιώς: φιλικός, γοητευτικός, ειδικά με τη μητέρα της Έμιλι, με την οποία ήταν κάποτε συμμαθητές. Γλυκός σαν ζάχαρη μαζί της. Αηδία...

«Λοιπόν; Μπορείς να λύσεις την άσκηση, ναι ή όχι;»

«Δεν μπορώ» είπε η Έμιλι σιγανά.

«Δε σ' ακούω!»

«Δεν μπορώ!» σχεδόν φώναξε η Έμιλι.

«Η αυθάδειά σου είναι απίστευτη. Κάθισε κάτω. Και για την επόμενη φορά θα μου γράψεις μια πεντασέλιδη εργασία για τις γραμμικές συναρτήσεις».

«Μα η επόμενη φορά είναι αύριο. Και γράφουμε διαγώνισμα, έχω και να διαβάσω!»

«Μάλιστα! Δεκασέλιδη, λοιπόν, εργασία... και θα γίνει και εικοσασέλιδη αν έχεις κι άλλες αντιρρήσεις. Έχεις;»

Δεν είχε.

Η Έμιλι γύρισε στο θρανίο της. Οι περισσότεροι συμμαθητές γελούσαν. Ο Λάσε είχε στρέψει το κεφάλι αλλού, σαν να μην υπήρχε εκεί – μάλλον από ντροπή για λογαριασμό της. Αχ, πόσα θα σήμαινε γι' αυτήν ένα του χαμόγελο. Ο Φρέντερικ όμως της χαμογέλασε, ένα χαμόγελο που ήταν σαν βάλσαμο. Η καλύτερή της φίλη, η Τσάρλι, είχε χλομιάσει λες και είχε σηκωθεί η ίδια στον πίνακα. Τα έπαιρνε όλα πολύ προσωπικά.

«Θα καθίσεις ποτέ στην καρέκλα σου;» ακούστηκε πίσω της ο Ντρέσκαου.

Μα όταν πήγε να καθίσει, εκείνος ξαναμίλησε:

«Όχι, τώρα που το ξανασκέφτομαι, είναι παιδαγωγικά λάθος να καθίσεις. Θα ήταν σαν να σε επιβραβεύω για την άγνοιά σου. Υπάρχουν τόσες ακόμα ασκήσεις που πρέπει να λυθούν».

Η Έμιλι ένωσε το στομάχι της να σφίγγεται.

Τότε ο Φρέντερικ σήκωσε το χέρι.

«Όχι τώρα» είπε ο Ντρέσκαου.

«Ήθελα να κάνω μια ερώτηση για τις ασκήσεις στο σπίτι. Να μου διευκρινίσετε πριν χτυπήσει κουδούνι...»

Ο Ντρέσκαου τον κάρφωσε με το βλέμμα.

«Ξέρω πολύ καλά τι προσπαθείς να κάνεις! Μα δε θα με αποσπάσεις από τη φίλη σου! Μ' εσένα θα ασχοληθώ την επόμενη ώρα!»

Μόνο που τελικά δεν είχε καταλάβει ακριβώς το σχέδιό του.

Η Τσάρλι, έπειτα από ένα νόημα του Φρέντερικ,

είχε ανοίξει το παράθυρο και είχε ρίξει ψίχουλα στο περβάζι.

Το αποτέλεσμα μπήκε στην τάξη φτερουγίζοντας: ένα περιστέρι.

Ο Νιρέσκαου το κοίταξε έντρομος: «Πετάξτε αμέσως έξω αυτό το σιχαμένο ζώο! Τώρα!»

Τινάχτηκε όρθιος, έτρεξε και βγήκε κλείνοντας πίσω του την πόρτα με πάταγο.

Το περιστέρι έμεινε στην αίθουσα μέχρι που χτύπησε το κουδούνι. Τότε πέταξε ξανά έξω, σαν να ίσχυε και για κείνο το διάλειμμα.

Και τότε ήταν η σειρά της Έμιλι να χαμογελάσει.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

Όταν η Έμιλι ανακαλύπτει πίσω από τη βιβλιοθήκη όπου εργάζεται η γιαγιά της μια δεύτερη, μυστική βιβλιοθήκη, δε φαντάζεται σε τι είδους περιπέτεια πρόκειται να μπλέξει. Σε αυτή τη βιβλιοθήκη βρίσκεται κάθε βιβλίο που γράφτηκε ποτέ στον κόσμο. Εκεί υπάρχει επίσης μια μαγική χρυσή γραφομηχανή. Η Έμιλι ανακαλύπτει πως αν γράψει κανείς πράγματα σε αυτή τη γραφομηχανή και τα κολλήσει μέσα στα βιβλία της βιβλιοθήκης, αλλάζει η πλοκή τους – μάλιστα, με αυτές τις αλλαγές, μπορεί να επέμβει και στην ίδια την πραγματικότητα. Όταν όμως ο δρ Ντρέσκαου, ο αδίστακτος δάσκαλός της, ανακαλύπτει την τεράστια δύναμη που κρύβεται στη βιβλιοθήκη, η κατάσταση ξεφεύγει από τον έλεγχό της. Θα καταφέρει η Έμιλι να τον σταματήσει πριν πραγματοποιήσει τα επικίνδυνα σχέδιά του;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ISBN: 978-618-03-4823-1

9 786180 348231

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84823

metaixmio.gr